

strijd op. Hij weigert de reddende hand, die hem door zijn vader, den nu zoo-gevierden bisschop van den Friault, wordt toegestoken en gaat gesijneerd de dood in.

Alvoren te eindigen willen wij nog even speciaal de aandacht vestigen op het interessante brokje toneel-geschiedenis, dat de schrijver ons in deze roman schenkt. Wij zien te voor ons de traditionele figuren uit de oude Comedia dell'Arte: Pantalone, diens jonge levenslustige vrouw Columbia en den onhandigen, altijd triesten Arlecchino. Wij hooren hen hun grootendeels geïmproviseerde rollen voordragen, de een geestig en talentvol, doch de ander fouteloos en vervelend, zoodat het ons in het geheel niet verwondert, wanneer het Venetiaansche publiek — samengesteld uit alle rangen en klassen — de pootige, brutale gondeliers niet te vergeten — ongeduldig wordt en na den ongelukkigen eenige malen te vergeefs gesommeerd te hebben van het toneel te verdwijnen, het bedorven eieren en rotte tomaten begint te gooien, waarop de directeur van het toneelgezelschap ijlings het scherm laat zakken.

Het moest echter blijven de beschrijvingen van de stad Venetië. Fabricius kent haar en heeft haar kent. Hij weet bij den lezer een heftig verlangen op te wekken om deze schoone stad ook te leeren kennen en liefhebben.

M. H. X.

Kinderlectuur.

Sprookjes van Bobbie, Tin en Lily.
geïllustreerd door Mia Oostveen.

(Amsterdam, Van Holkema en Warendorf).

Gebonden f 2.50.

Bij het grijpen naar dit aanlokkelijk boek zien we, dat we hier met acht sprookjes te maken hebben, die ieder hun eigen titelblad hebben. Drie ervan zijn van den bekenden auteur Rein Valkhoff. Dan leverden een sprookje aan dezen bundel: F. J. de Clercq Zubli, L. Huisinga-Laaf, Willy Petillon, Tine Stijger-Kropholler, en in de nage-laten papieren van den goeden en betreurd kindervriend A. B. van Tienhoven is nog een lief sprookje gevonden: „Hoe Marietje Klaas Vaak verraste.”

Mia van Oostveen heeft niet op een plaatje behoeven te zien en zoo is er hier een kostelijk boek samengesteld voor, me dunkt, vier — tot achtjarigen.

Dit boek is als een geschenkenboek vol bonte en flonkerende verrassingen. De kleintjes zullen er niet gauw aan uitgelezen raken.

S. Lugten — Reys.

Vruchten- en Bloemen - A. B. C.
door Piet Marec.

H. P. Leopold's Uitgevers Mij.
Den Haag.

Ingenaaid f 1.25.

Piet Marec heeft onze kinderen al menigmaal verblijd met zijn prachtige foto's, die in kinderboeken de geteekende illustraties vervangen.

In dit zeer fijn uitgevoerde boek, ingenaaid uitgegeven in een hoog formaat, heeft hij zichzelf wat de foto's betreft, overtroffen. Die tros druiven! Die schotel met allerhande fruit! Dat heerlijke stillevens bij de X! Zijn versjes staan lang niet op dat peil — eigenlijk had hij beter gedaan, daar een ander voor te laten zorgen. Maar de kleine zonden tegen maat en rijm en de lang niet beste keuze zijner aanvangswoorden zullen de kinderen niet eens opmerken, verrukt als ze zullen zijn van de pracht van het geheel. Elke foto wordt begrensd door een oranje-band; een oranje zijden koordje bindt het boek bijeen.

S. Lugten — Reys.

Pommie, met platen van en verteld
door Rie Cramer.

Den Haag, G. B. van Goor Zonen's
U. M. 6 — 9 jaar. Gebonden f 2.50.

Fleurige omslag, mooie bandteekening. Het heele boek uitgegeven zooals we dat van Van Goor gewend zijn: als een lust der oogen.

Rie Cramer heeft Pommie voor ons gemaakt tot een figuurtje, dat we niet meer vergeten. Pommie leeft voor ons — de dartele Pommie, die eigenlijk Péronne Claudia heet. „Vader noemt haar weleens zoo. Dan is 't een grapje. En verder is 't voor als je groot bent — als je trouwt.”

De kinderen van 6 — 9 jaar kunnen het boek zeker lezen. Maar 't leent zich prachtig tot voorlezen, opdat het in al zijn behoorlijke geestigheid geheel tot zijn recht komt. En dan is 't de vraag, wie het meeste genieten zal: de voorlezers of het jonge publiek.

S. Lugten — Reys.

Bibabontje. Thuis en voor 't eerst naar school, door I. C. de Boone-Swarlolt. Met bijna 40 illustraties van L. E. Bergen. Uitgegeven door J. M. Meulenhoff, aan het Rokin 44, Amsterdam. Mijn Eigen Boekjes.

Bibliotheek voor de Kinderkamer
f 1.95.

Wie nu haar kleine meisjes eens een echt fris, boek wil geven, moet Bibabontje koopen. Mevr. De Boone heeft onze kleine jongens en meisjes onlangs verblijd met „De Kleine Columbus en het Paardenspel-jongetje.” Nu komt dit boek, dat over een klein meisje handelt, en speciaal geschikt is voor kleine meisjes — maar de jongetjes zullen het ook heel aardig vinden.

De vele illustraties zetten ons lieve darpskinder-tafereeltjes voor oogen en vergenoegd herkennen we telkens het kleine boerintje Bibabontje.

S. Lugten-Reys.

Jantje in Bloembollenland, door
Freddie Langer.

(Gebr. Kluitman, Alkmaar).

De knappe teekenaarster Freddie Langer heeft ditmaal zelf het verhaal geschreven, dat ze illustreert met beeldig-mooie platen. Elk ervan is waard, de wanden van een kinderkamer te versieren. Ik weet van de Montessorischool in Bilt-hoven, dat de kinderen zóó enthousiast waren over dit boek, ook de ouders, dat ze op een schoolfeest Jantjes reis door Bloembollenland hebben opgevoerd. De oudere kinderen hadden alle requisieten zelf gemaakt en het vraagstuk opgelost hoe aan te vele, vele bloemen te komen, waar de vertoofing om vroeg.

Het is een schitterend mooi platenboek. Ook de Moeders zullen er graag naar kijken — Het vertelt van Holland en de Lente daar.

S. Lugten-Reys.

Het Grootte Plan, door Johanna Kuiper. Geïllustreerd door Hans Borrebach. (Alkmaar N. V. Uitgevers Mij. Gebr. Kluitman). Bibliotheek voor jongens en meisjes. Serie B: Meisjesboeken. Leeftijd 9 — 13 jaar. Prijs gebonden f 1.75.

Een nieuw boek van Johanna Kuiper is altijd een heerlijke verrassing en voor de jeugd nieuwe lectuur van hoog gehalte.

Het Grootte Plan is een allerliefst plan. Vier kleinkinderen, een neefje en drie nichtjes, zijn dol op Grootmoeder. Ze hebben haar den troetel naam: het grijze Vogeltje gegeven. Grootmoeder is soms eenzaam, heeft 't vaak te stil — Nu wil Grootmoeder graag radio hebben, maar dan distributie. Het gemeente-abonnement kan ze wel betalen, doch de uitgave ineens voor een luidspreker, dat 's haar niet mogelijk.

Nu besluiten de kleinkinderen haar die te geven en er zelf 't geld voor te verdienen. Want als ze het tuintje van het kleine schippersweduwtje aan den overkant van 't IJ huren en daar groenten en bloemen voor den verkoop willen gaan bewerken, moet er toch eerst zaad en mest zijn — En als ze in tante Jantje's Schuurtje een poesenhotel willen inrichten, waar de menschen, die dien zomer uit de stad gaan (Grootmoeder is in September jarig) hun poesen kunnen brengen, moet er toch van allerlei ingeslagen worden, eer de dames haar dubbelte per dag per poes willen betalen — De kinderen werken allemaal hard voor Grootmoeder's verjaarsgeschenk en het schippersvrouw-tje, tante Jantje, is zóó geroerd door het plan en al wat ze er voor verduren, dat ze hen met raad en daad helpt. Kostelijk is het tafereel van de kennismaking met het kleine wijfje in het donkere hutje aan den dijk — Ze vragen haar, waar er een tuintje te huren zou zijn en het vrouwtje zegt: „Ik zal je wat laten zien — je kunt mijn tuintje krijgen.”

En dan wil de vrouw hen door een luik hebben — zij vreezen voor een hinderlaag, een valstrik — Doch als ze begrepen hebben, dat ze met hun vieren best het oude vrouwtje aan zouden kunnen als lie kwaad mocht willen, volgen ze haar door het luik en de duistere ladder af.

En zie, daar zijn ze in de heerlijke zonneschijn in een lief tuintje, tante Jantje's huisje is een dijk-kunstje, de ladder voerde naar onder den dijk.

Het geldverdiene vordert niet genoeg — Ze krijgen ruzie van agitatie — Piet en Els scheiden zich van het clubje af en gaan op eigen houtje werken — Want ergens in de buurt ligt nog steeds het gezonken schip van tante Jantje, met het jam-potje met haar gespaarde gouden tientjes, want naar man is altijd bang geweest van papieren geld en effecten — Piet en Els gaan er naar duiken —

Ze vinden heel wat, doch niet het schip en het Jam-potje. Alweer schitterend verhaald is het avontuur met al wat ze uit het water opdoken en voor waardevol hielden — Een laatste plan, gemaakt, toen ze weer verzoend waren en de hulp van een vriend hadden aanvaard brengt hen zelfs over het vereischte bedrag, heen.

Een variété-voorstelling, in de werkplaats van Piet's vader. Treffend is het familietafereel op den morgen van Grootmoeders verjaardag.

Hoe rijk is dat grijze Vogeltje met zulke kinderen.

Het is een allerliefst, geestig en vaak jolig boek.

Hans Borrebach illustreerde het goed en de uitgevers hebben alle eer van het geheel, zooals 't daar ligt.

S. Lugten-Reys.

MODEPRAATJE.

Het moet zijn als contrast met de sombere tijden, dat Parijs op het oogenblik zoo'n vroolijke mode lanceert. In een van de Parijsche artikelen over de mode kwam de schrijfster met den heerlijken humor, waarmee de Franschen nu eenmaal ieder onderwerp aankunnen, er rond voor uit: „Hoe kan ik mijn ietwat stemmige avondjapon opvroolijken?” bepeinsde zij, „zoodat ik er niet uitzie als een vrouw in crisis-uniform?” Ze komt tot de conclusie het met een pailletten-versiering te doen. Allicht: pailletten is op het oogenblik het nieuwste. Alleen zijn de verschillende huizen het niet eens over de manier waarop ze moeten worden aangebracht: de een decreteert even gedeceerd dat ze kleur op kleur moeten zijn (zilver op grijs, wit op wit, chocolade-bruin op kastanjekleur of beige) als de ander contrasteerende kleuren aanbeveelt. Maar vroolijk staat het altijd en het is inderdaad uiterst geschikt om een overjarige japon een moderne toets te geven, zoo'n cape'tje, bolero of breede ceintuur.

Wie niet van pailletten houdt, kan een wat sombere japon opfleuren met een kanten of lamé kraag en zelfs een struisveerenversiering. Maar die is zeer opvallend, dus moet met buitengewonen smaak worden aangebracht. Voor wie zich een nieuwe avondjapon aanschaffen, wordt velours

changeant aanbevolen, dat werkelijk majesteitlijke effecten geeft en ook het altijd voorname moiré is weer op een eereplaats geheven. Maar wat die beide ook vóór hebben, ze doen ook beide wat ouderwetsch aan. Het schijnt trouwens in meer opzichten alsof de mode een slag terug draait want wie in de Lichtstad draagt nog kort haar? Rollen en krullen is wat men ziet. Maar Nederland volgt tot nog toe die mode niet na.

Verdere hyper-modieuze stoffen zijn die met goud doorweven en dan goud- en zilverlaken en voor stijl-japonnen satin duchesse. 't Is alles schittering en ook de moderne byoux beoogen dat effect. Ik vind ze leelijk, grof. Een armband van 5 cm breedte van gechromeerd metaal met gekleurde steenen, enorme ringen — ze mogen door sommigen „Byzantynsch” genoemd worden — ik vind ze barbaarsch. Zelfs de modernste avond-schoenen schitteren: ze zijn van gewerkt goudleer en men draagt er dito tasschen bij; ook een combinatie van goud leer en lamé ziet men wel.

De groote, zeer flatteuse hoeden, die tot voor heel kort een enorme noviteit waren hebben alweer de eerste plaats moeten afstaan voor het komende koude seizoen aan de viltten kozakken-mutsen, die brutaal op het hoofd gezet worden.